

≈ A kárhozat éjjele ≈

II. rész

Anglia

Írta: Izolde Johannsen

19. Fejezet: A pápa útja

*Franciaország, Clermont.
1095. november 25.*

A szörnyekből álló trió a nyarat és az ősz nagy részét egymástól távol töltötte. Ralph a ház és a birtokok ügyeit intézte, és mindenkori seregének ügyes-bajos dolgainak járt utána. Pollux a vandál vámpír megbízásából kémkedett, az elrabolt koronaékszereket akarta felkutatni, míg Caspar ezen idő alatt Fülöp király udvarában mulatozott.

Azon a hűvös, novemberi estén Ralph az istállóban motozott egymaga. Az új lovakat szoktatta az éjszakához. Hátasaiknak szokatlan életvitel jutott osztályrészül; nappal aludtak, éjjel mozogtak. Idő kellett, amíg belerázódtak ebbe a fordított világba. Kint, a város utcáin állt a bál. Az emberek énekeltek, táncoltak, boldog-boldogtalan nyakába borultak. A germán vámpír elnéző mosollyal hallgatta a lárma ezernyi hangját. Hadd mulassanak! Legalább lefoglalja őket az elkövetkezendő egy évre a holnapután reggeli, pápai beszéd. A lovak hirtelen nyugtalanul rugdosódni kezdtek. Nyihogtak, dobálták magukat, szemük vad pillantása rémületről tanúskodott. Akkor viselkednek így a lovak, ha húsevőt éreznek a közelben. Ragadozót...

Ralph már ott sem volt. A ház felé száguldott. Egyetlen jól irányzott mozdulattal berúgta az ajtót.

Pollux emberi alakban hevert a szoba tisztára súrolt padlózatán. Számtalan sebből vérzett, bal válla kificamodott, erőtlenül lógott, az arca feldagadt, már amennyi látszott belőle, mert hason hevert, ott, ahol

összerogyott. Ralph felmordult, a friss vér láttán jóképű, emberi arca mögül előtolakodott a vámpír. A kínzó szomjúság érzete keveredett a félvér iránt érzett gyűlöletével. Ha Caspar tilalma nem védi annyira, már rég széttépte volna a szürke fenevadat. Pollux került is ifjabb gazdáját, mint a bélpoklosokat szokás; ha Ralph odahaza tartózkodott, neki sürgős elfoglaltsága akadt. A vámpír elfintorodott, majd csizmás lábával meglökte combjánál. Amikor látta, hogy nem sokra ment a durva keltegetéssel, legyűrte ellenérzését, odahajolt fölé, és oldalára fordította. A félvér magához tért.

– Megtaláltam őket... – súgta tönkrevert szájával, aztán újra elvesztette eszméletét.

A vámpír bosszúsan felegyenesedett. Egy darabig mozdulatlanul állt fölötte. Pollux egy megbízást teljesített, és csaknem belehalt a feladat végrehajtásába. Ralph égnek emelte tekintetét. A farkas Caspar tulajdona, ő pedig nem akar atyjának fájdalmat okozni azáltal, hogy hagyja elpusztulni a hűséges négy lábút. Ezért hát vaskos germán káromkodás közepette lehajolt a fekvőhöz, felnyalabolta, hogy a konyhába vigye. A vérfarkas szőke feje hátracsuklott, ép karja a mellkasához szorult. Ralph az eszméletlen farkasembert az asztalra fektette, egyetlen mozdulattal átnyúlt fölötte és lesöpörte a felesleges tárgyakat, majd az amúgy is tönkretett ruházatot leszaggatta róla. A félvér mindezt nem reagált, úgy hevert előtte, akár a holtak. Vámpír ura ezek után vizet töltött egy tálba, és finomnak csöppet sem nevezhető mozdulatokkal tisztogatni kezdte a mély harapásokat, horzsolásokat. Rettentően helybenhagyták, noha a nyomokból úgy ítélte meg, hogy Caspar ölebe derekasan védekezhetett. A fejbőrén is végighúzódott egy mély seb. Most oldalra fordította fektében és a kificamodott vállat vette szemügyre. Átkulcsolta hóna alatt és helyére rántotta a karját. Nyilvánvalóan pokoli fájdalommal járhatott a művelet, ám a vérfarkas még erre sem mozdult. Miután ezzel meg-

volt, nekiláthatott a tátongó sebszélek helyrehozatalához. Láta, hogy varrni kéne, ami az asszonyok dolga és pillanatnyilag egyetlen eggyel sem szolgálhat. Szólongatni kezdte az ájult félvért.

– Ébredj farkas! Pollux! Nézz rám.

A lehunytt szempár megrebbent, de ez minden. Ralph atya csukott ajtaját bámulta. Pollux nem az övé, ugyanakkor nem nézheti tétlenül, hogy ekkora kínokat kelljen kiállnia. Félretette minden ellenszenvét, baljával felkarolta, saját alkarjába harapott, majd a másik péppé vert szájához nyomta a vérző sebet.

– Igyál szépen! Na. Gyerünk! – morgott és néhány-szor ökölbe szorította megharapott karjának ujjait, hogy a vér a kítátott szájba áramoljon. Pollux összerándult és azonmód fuldokolni kezdett. Ralph nem engedte el, hanem gyorsan oldalra fordította, miközben tovább itatta. A vérfarkas szeme felpattant, önkéntelenül nyelt egyet. A tekintetében kavargó, döbbenettel kevert félelem láttán a vámpír megborzongott. Elvette szája elől sebzett karját.

– Azt hittem, elpatkolsz. Magyarázkodhatnék Caspárnak a rengeteg vér láttán.

Pollux csöndesen hevert a hátán. Pocsékul festett.

– Betakarnál? – kérdezte halkán.

– Altatót ne daloljak? – mordult fel Ralph, de azért lenyúlt a földre hajtott terítőért és elrendezte a mezíten testen. Pollux szinte azonnal elaludt. Ralphban tombolt a szomjúság. A földön vércseppek, a félvér ruhája is vérben ázott. Alvilági büntetés ez a javából; látni az étket, amit el nem érhet, mert atya tilalma megkötötte kezét. Egy ideig magában tépelődött, aztán az ajtóhoz lépett.

– Uram!

A vérfarkas immáron könyökére támaszkodott, úgy hevert az asztal tetején. Ralph dühödten vicsorgott.

– Mit akarsz?

– Meg akarom köszönni, hogy megmentetted az életemet. Tudom, hogy nem szívesen tetted.

Ralph nem válaszolt azonnal.

– Az előbb még félholtan feküdtél – vetette oda foghegyről. Pollux nyugodtan fordult a hátára.

– Már jól vagyok – válaszolta csöppnyi remegéssel mély hangjában. – Az illendőség megköveteli a hálát. Az emberek világában ez így szokás.

– Te nem vagy ember Pollux. Ahogy én sem.

– Ezért még nagyobb hangsúlyt kap a köszönet kifejezése. Életben maradtam. Pont tőled nem vártam soha, hogy ha arra kerül a sor, megmentesz.

Ralph azonnal ott termett mellette. Kieresztett tépőfogakkal nézett le rá.

– Ígéretet tettem Casparnak, hogy nem bánalak.

– Tudom jól. Ez az én döntésem.

Ralph ezüstöt szóró szeme az ő vörösben játszó tekintetét fürkészte. A két ellenfél némán méregette a másikat.

– Veszélyes játékba kezdesz bolhafészek. Önként felajánlkozol... ez semmissé teszi Caspar védelmét. Százötven év gyűlölete a fajtád iránt épp elég hosszú idő ahhoz, hogy egyetlen harapással megöljelek – morogta, egészen a füléhez hajolva. Pollux nem válaszolt, csak engedelmesen oldalra hajtotta fejét. A barbár vámpír jobbjára most a válla alá kúszott, és megemelte felsőtestét. A félvér testén remegés futott végig. Félt. Félt, mégis vállalta a kockázatot, hogy az éhes ragadozó elveszejt. Ralph maga felé fordította állánál és a két nem evilági fenevad némán méregette a másikat. Mint ha most látnák egymást először. Aztán a vámpír harapott. Nem egyszer.

– Aki után szaglászta, nem közönséges rabló, hanem egy gyűjtő.

Pollux elvette az Ralph által hozott tálat és falatozni kezdett róla. Csak most tudatosult benne, min ment